

forjæves lede efter Noget, der tilnærmelsesvis ligner den Kritik, han nu opstiller ligeoverfor den ene Side af vor Hær, og som han har været med til sammen med sin ærede Ven fra Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss). Jeg siger den ene Side af Hæren, jeg mener den befalende, thi jeg er ude af Stand til at se det anderledes, end at man gjør sig den yderste Plid for at stille de to Sider, den Befalende og de Underordnede, som to krigsfrende Magter ligeoverfor hinanden. Det har i høieste Grad undret mig hos saa varmtfølende Mænd; jeg respekterer deres Følelser, jeg deler dem ikke fuldt ud, men min Opfattelse paa dette Punkt er jo kjendt nok, og jeg skal ikke komme ind paa den. Hvad kan imidlertid foranledige alvorlige Mænd under en alvorlig Sag, som have hørt saa stor Indflydelse paa Loven af 1867 som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, til nu ved en Reform som denne, som man dog skulde tro er en nøbøndig Følge af den Lov, vi fik i 1867, ikke mindre end 200 Aar gammel og i sig indeholder saa barbariske Straffe, som nu ere nævnte af den ærede Ordfører, og som man skulde tro Enhver i denne Sal vilde af med jo før jo hellere, til da at stille sig derimod? Ikke desto mindre hører man — det er Kjernen i Striden — at alle de Befalende har man ikke alene et ondt Øie til, men jeg havde nær sagt, jeg gad vide, hvad man skulde kunne opstille, som ikke faae ud som Ekstramsel for vore Sønner, naar de skulle i Kløerne paa de Folk. Hvorledes vil man tænke sig at faae en god, brugbar, tapper, fædrelandsfærlig Armee med saadanne Formaal for Øie, med et saadant Syn paa den ene Side af vor Krigsmagt, forstaaer jeg ikke, og det skal netop være et Spørgsmaal til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, om han ikke vil prøve paa at klare mit Syn i saa Henseende. Thi hvor uenig jeg end er med ham med Hensyn til, hvad der blev lavet 1867, Armeens Dannelse og den almindelige Børnepligts Gjennemførelse, skal jeg være enig med ham i — alvorlig vel at mærke — at stabe saa god en Hær som vel muligt baade af Befalende og Menige. Dersom man ikke har stærkere og bedre Grunde at stille frem end dem, man har hørt i de Forhandlinger, vi have ført, tror jeg, at de Herrer gjorde Sagen en bedre Tjeneste ved at lade være at fremsætte saadanne Paastande som dem, vi nu have været Drenvidner til igaar Formiddags og iafte. Thi forholder det sig saaledes, har jeg sandelig daarlig Tro paa, at vi ville naae de Resultater ved vor Armee, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds saa mange Gange har været med til at holde os for Øie. Jeg var derfor igaar, da jeg ikke havde den Fornøjelse at se den ærede Ordfører for Mindretallet (Buss), og jeg kunde se og forstaa af Forhandlingerne, at det var det ærede Medlem for Kjøge (Østrup), der skulde træde

i Stedet — jeg tilstaa, at, naar det ærede Medlem vil kritisere en Sag, kan han gjøre det, og han gjør det i Reglen ret godt, og jeg tilstaa, at, hvis jeg ikke var sikker paa, at jeg havde rigtig gode Kort paa Haanden, vilde jeg betænke mig paa at optage en Kamp med ham i saa Henseende, da jeg erkjender, at jeg vilde komme til at ligge under — meget spændt paa, hvorledes han vilde klare det, som man siger. Men jeg maa tilstaa, at Klaringen blev ogsaa dærefter. Det var meget tyndbenede Stykker, han kom op paa igaar, og jeg er aldeles overbevist om, at han ikke vover sig op paa dem idag. Gjør han det, falder han i det glatte Jøre, vi have, men han vil nok vogte sig derfor. Jeg lagde især Mærke til det, dengang han skulde omtale § 121, den saakaldte Hilseparagraf. Der skulde gjøres et rigtig stort Numer ud af den. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem satte sig i en meget alvorlig Positur, og saa kan det nok være, saa kom Vittighederne, saa fik vi at vide, hvor affyldig denne Bestemmelse var, hvad den kunde føre til, hvor gifaneret man kunde blive. Jeg kan tage den anden Paragraf med. Jeg tror det er § 11, om Bøiestraffen. Ja, man mindes jo, det blev gjentaget idag, hvor forførdelig det kom til at se ud. Denne Hilsning er jo, som ogsaa gjort gjældende af den ærede Ordfører, ikke noget Nyt, der er Tale om at indføre. Det er noget Sammel, der gaar over i det Nye; men, mine Herrer, det, jeg vil have pointeret endnu engang, er den Motivering, hvormed den blev lovfaget af det ærede Medlem fra Ribe (Buss). Jeg vil nu i Forbigaaende bemærke, at jeg kunde have ønsket, at han vilde have motiveret den fuldt ud paa samme Maade, som han har motiveret den i Udvalget, men i alle Tilfælde er jeg taknemlig for, at han er kommen frem med saa Meget, at man har Lov til at tage det op. Det staaer vistnok klart for Enhver, paa hvad det ærede Medlems Motivering sigtede, hvad han vilde opnaa ved, at Folk skulde fritagés for at hilse en Befalingsmand, naar han er civil, nemlig det, at, hvis de havde Noget mod vedkommende Befalingsmand — det være nu med eller uden Grund; det er meget vanskeligt at afgjøre — skulde de idetmindste have et saadant Middel til Raadighed, at han kunde sætte — jeg tør vel ikke sige en forshudet Mine; det Ord synes man vel ikke om bliver brugt — men ialtfald en Mine, hvoraf han kan lade Vedkommende spole, at han ikke har den tilbørlige Agtelse for dem, som han ellers under almindelige Forhold skylder en Foresat. Tro De, mine Herrer — og specielt vil jeg rette dette til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds — at dette er velstiftet til at bringe god Løne og Mand i Armeen? Jeg tror det ikke, og jeg har ikke mindste Betænkelighed ved at lade det gaa over i det nye Forslag, saa meget mere som det, hvad der ogsaa bestemt er blevet gjort gjældende